

K A T O L I K

God. II.

ŠIBENIK, 11. rujna 1931.

Broj 37.

Ne možemo skupa!

Vjerska misao, kako smo vidjeli u prošlom uvodniku, duboko zasjeca u ljudsku dušu, te se prema njoj radikalno preobražavaju sve ljudske prilike. Stoga se ne može ni pomisliti, da bi ljudi oprečnih vjerskih nazora mogli u trajnoj slozi djelovati za višu duševnu svrhu, koja se ne da postići, a da se nije prinuđeno zauzeti jedno izvjesno stanovište prema vjeri. Ovamo spadaju naumi i pothvati za moralno usavršavanje i uzgoj čovječji. Ovamo spada dakle i moralno uzgojni rad nekih naših prosvjetno-odgojnih društava, koja se zadnje vrijeme našoj omladini, napose školskoj, toliko preporučavaju. Ukratko amo spada sve, što se odnosi na postignuće idealne ljudske svrhe. Kod ostvarivanja ovih nauma, kod ovoga moralno-odgojnoga rada nitko se ne može ukloniti pitanjima o duši, Bogu, vječnosti, neumrlosti, kreposti, vjeri. Nesuglasje u shvaćanju ovih pitanja razvrgava i ruši sve ine sveze, pa i svezu krvi i narodnosti, jer onemogućuje trajnu slogu između onih, koji se u poimanju o njima ne slažu.

Uzmimo katolika i materijalistu. Občijica su Hrvati, Jugoslaveni. Jedan i drugi drže se čvrsto svojih načela. Katoliku je konačna svrha Bog. U Njemu on traži svoje blaženstvo. Prema tomu njegovo nastojanje, ide za tim, da u samom sebi sve više oživotvori sliku i priliku Božju. Zemaljska su mu dobra sredstvom za postignuće vječnoga, beskonačnoga dobra. U istom pravcu dosljedno hoće, da mu budu uzgojena i djeca. Zato on zahtijeva za svoju djecu kršćansku školu, katolička vjerska društva i t. d. Materijalista naprotiv, vjeran osnovnoj nauci materijalizma, po kojoj je čovjek samo više razvijena živina, postavlja blaženstvo svoje u uživanju ovoga svijeta. Njemu je vrhuncem kulturnoga razvitka vanjska ugladenost. Svu čudorednost svodi na forme pristojnosti i uljudbe. Prema tome udesiće on i uzgoj svoje djece.

Uz ovako oprečne nazore kako će moći katolik i darwinista, katolik i bezvjerac, složno zajednički raditi: bilo na polju javne prosvjete i u nekim našim prosvjetno-odgojnim društvima, bilo na polju narodne knjige, bilo na socijalnom polju? Materijalista isključuje iz škole i prosvjetno-odgojnih društava Boga i vjeru. U lijepoj knjizi on pr kazuje голу put. Propovijeda obožavanje stvari. Umjetnost lišava svih ideala. U politici i u javnom životu usvaja načelo o pravu j čega. Namjesto nerazrješivoga bračnog veza on proglašuje slobodnu ljubav. Socijalno pitanje on rješava socijalističkom teorijom. Sve to u ime — prosvjete i napretka! A katolik?

Jednako da se umovati, isporavimo li katolički nazor sa spiritalističkim itd.

Jugoslavenski slobodni zidari u službi fašizma *)

SLOBODNI ZIDARI SU NAM OTELI ISTRU, TRST I GORICU

Italija je za vrijeme rata dugo kolebala. Ušla je u rat na poticaj masonerije, napose brata D'Annunzia. No ne samo to. Masonerija je sudjelovala i kod određivanja ciljeva, koje bi Italija imala postići u ratu. Njezinim utjecajem i radom sklopljen je poznati londonski ugovor, koji je Italiji obećao ne samo Julsku Krajinu, koja je danas pod Italijom, nego i veliki dio Dalmacije. Pravi tvorci toga ugovora bili su slobodni zidari: francuski ministar vanjskih poslova Delcassé, rimski poklisar Camille Barrere i talijanski ministar vanjskih poslova barun Sidney Sonnino.

Framasuni su dakle već prije mirovnih ugovora predali naše hrvatske i slovenske krajeve Italiji.

Iz masonskih se časopisa doduše vidi, kako si masoni upisuju u zaslugu,

*) Prenosimo ovaj članak iz dakovačke „Narodne Obrane“ br. 29. od 18. VII. t. g. radi njegove aktualnosti i važnosti, kao i velikog interesa, što ga je pobudio u našoj javnosti. on

Bitno oprečnih točaka ima također između pojedinih vjeroispovijesti. Tako n. pr. protestanti uče, da se za opravdanje traži sama vjera bez djela, dok naša katolička Crkva osim vjere zahtijeva i dobra djela. Kako može da ovakva dogmatična različitost ostane bez ikakve posljedice za uzgoj naše katoličke djece, bez utjecaja na kršćanski život uopće?

Zato baš smo mi katolici proti bezvjerskim i interkonfesionalnim (međuvjerskim, mješovitim) školama, proti bezvjerskim i interkonfesionalnim prosvjetno-odgojnim društvima. Zato baš tražimo čisto katoličke škole i čisto katolička prosvjetno-odgojna društva, jer u bezvjerskim i interkonfesionalnim društvima za nas nema mjesta. I to ćemo postojano tražiti, dokgod do njih ne dodemo! Gospodo bezvjerci, skupa ne možemo!

da su god. 1917. na općem kongresu savezničkih masonskih loža za određivanje ratnih ciljeva sklonuli velikoga meštra talijanske framasunske organizacije Velikog Orijenta, da se izjavi protiv aneksije Dalmacije (ali ne Istre, Trsta i Gorice) Italiji. No taj veliki meštar morao je navodno vrativši se u Rim dati ostavku na svom položaju, jer Veliki Orijent nije bio sporazuman s njegovim popuštanjem.

Naši masonski časopisi tvrde, da su poslije talijanskoga poraza kod Caporetta talijanski i strani slobodni zidari organizovali kongres potlačenih naroda u Rimu. Na tom su kongresu prestavnici talijanskih liberala (zapravo talijanske masonerije) obećali našim predstavnicima mnogo toga, jer se Italija nalazila u nuždi. No nakon uspjeha kod Vittoria Veneta oni su ta svoja obećanja svečano pogazili.

Talijanska je dakle framasunerija, službena i neslužbena, odlučno sudjelovala na rješavanju jadranskoga pitanja, dakako na našu najveću štetu.

DRŽANJE NAŠIH SLOBODNIH ZIDARA

Sasvim drukčije od svoje talijanske braće ponašali su se naši slobodni zidari. Oni se dođuše hvale, da su „s uspjehom“ vodili akciju za naše jadranske interese i u drugim državama. No promotrimo apele Velikoga Meštra i Suverenog Velikog komandera brata 33 stepena Georga Weiferta, koje je iz Marseille uputio svim Vrhovnim Savjetima, Velikim Orijentima i časnim ložama svijeta, kao i njegovu adresu na predsjednika Wilsona („Neimar“ II. god. br. 5. str. 204.—212. i 1922. g. br. 7. str. 404.—406.) ne nalazimo u njima ni cigle riječi o jadranskom pitanju, koje se međutim od početka rata povlačilo kao crvena nit kroz emigrantsku akciju, kao ni najmanjega tračka protesta protiv londonskog pakta i nepravednih aspiracija Italije.

Poslije rata okupirala je Italija, kojoj je na čelu stajao framasun Sonnino, naše krajeve i preko granica londonskoga ugovora. No sa strane naših framasuna nije se čula ni jedna riječ osude niti protesta protiv politike brata Sonnina i protiv talijanske masonerije, koja je onda imala vlast u Italiji.

Naša masonerija nije protestirala zato, jer se uopće nije ni stavila na stanovište, da su tom okupacijom ugroženi naši interesi od vanjskoga neprijatelja. To vidimo odatle, što se na prvom sastanku saveznoga vijeća uje-

dinjene Velike Lože SHS „Jugoslavija“ 26. oktobra 1919. Veliki Meštar Georg Weifert u svom svečanom govoru dotakao vanjskih političkih pitanja te spomenuo, da su slobodni zidari „učinili sve, što d'o njih stoji, da se preko naših saveznika (t. j. masona) u dotičnim državama utiče na pozvane faktore, da se svi međusobni odnosi poprave i uredi na način, koji ima da zadovolji pravo i pravdu“. On veli dalje: „Toliki delovi njegovi stoje ugroženi spoljnim neprijateljem. Naročito na istočnoj (t. j. Makedonija) i jugozapadnoj (t. j. Skadar i albanska granica) strani Otadžbine nam.“ („Neimar“ g. II. 1922. br. 4. str. 106. i 107.). On dakle ni ne spominje ne samo ugrožene, nego ni okupirane ni potlačene naše krajeve na sjeverozapadu države (t. j. prema Italiji). U isto vrijeme, kad su pale te riječi Velikoga Majstora, brat mason (ili bolje u masonskom žargonu saveznik) Gabriele d'Annunzio pašovao je već gotovo mjesec dana u okupiranoj Rijeci, a u Italiji bila je na vlasti liberalna vlada brata Francesca Nitti, koja je to bezakonje kao i teror okupacionih vlasti u drugim okupiranim krajevima ne samo trpila, nego i štitila.

SAVEZ TALIJANSKE I JUGOSLAVENSKE MASONERIJE

To držanje jugoslavenske masonerije u tako važnim pitanjima za naš narod ne može se opravdati nikakvim razlozima. Ono se može razumjeti je-

dino tim, što su masoni svih naroda vezani, da rade zajednički, u savezu i u prijateljstvu na postignuću svojih ciljeva. Tomu prijateljstvu u protuvjerske svrhe žrtvovala je i naša masonerija dijelove naše zemlje u korist Italije. Ona je vjerno ispunila želju talijanske masonerije. Tu želju izrekao je Veliki Orijent Italije u svojoj ispravi priznanja novoosnovanoj Velikoj Loži „Jugoslavija“ ovim riječima: „Veliki Orijent Italije dolazeći ususret bratskom izrazu ove vaše želje, sretan je, što može stupiti u prijateljske veze sa tom Uzvišenom Velikom Ložom s pouzdanjem, da će sporazum između obje masonske obitelji biti zalog iskrene suradnje obaju naroda na djelu, koje oba imaju izvršiti na svoju sreću i za dobrobit čitavoga čovječanstva“.

Treba naglasiti, da je ovaj savez naše masonerije sa talijanskom utvrđen upravo u doba, kad je veliki dio našega Primorja bio okupiran i ugnjetavan. Mora se spomenuti i to, da je Velika Loža SHS „Jugoslavija“ to prijateljstvo i suradnju shvatila tako, da je napustila sve aspiracije na krajeve, koje je okupirala Italija, s kojom je tada vladala bratska masonerija. No još više. Ti najsrdačniji odnosi između obiju velikih masonskih vlasti nastavljeni su još i nakon rappalskog ugovora g. 1923., kojim su nam masoni definitivno oduzeli Istru, Trst, Goricu i otoke. Šta više u Opatiji je osnovana posebna loža

Euharistija i omladina*)

Katolički roditelji!

Obraćam se u prvom redu Vama. I hoću, da ovdje pred Vama pobijem jednu tvrdnju, jednu laž, koja se danas često, gotovo svakodnevno, čuje. To je tvrdnja, da mladež danas ne mari za Boga, ne mari za Crkvu, ne mari za vjeru. To je laž! Ima nas mnogo, kojima je Bog sve! Ima nas svagdje, samo što se mi tako ne ispršujemo i nismo tako bezobzirni i hvalisavci, kao oni drugi. Prazne tikve drže se nad vodom. Zato svakom za oko zapinju. A biser je na dnu. Treba ga naći, potražiti.

*) Govor gosp. Stjepana Ramljaka, svršenoga pravnika iz Zagreba, na javnom zborovanju 26. VII. 1931. prilikom euharistijskoga kongresa u Šibeniku.

Hoću, da Vama govorim, katolički roditelji. Vama, koji ste probdjeli mnogo tešku noć; Vama, kojima se često orosilo oko; Vama, kojima je mnogo puta krvarilo srce u patnji i brizi za odgoj Vaše djece. Tebi, majko, koja si sklapala ruke djetetu na prvu molitvu; Tebi, oče, koji si ožuljao ruke u radu za dijete Vama, koji znate i roditeljske radosti i ponore. A hoću da Vam iznesem ovu brigu i patnju Vašu radi zdravlja i života djece. I kada je tako velika Vaša briga za tijelo, kakva tek mora da je za dušu! Baš duše Vaše djece su danas u velikoj opasnosti. Na svakom koraku vreba neprijatelj na njih. Da ih ubije, da ih otme! O ne dajte nas, zaklinjemo Vas ljubavlju Vašom! Mi ne ćemo da budemo ničiji osim Božji. Ne damo

svoje duše nego jedino Bogu! Pomozite nas! Dajte, da osjetimo svakoga časa, kako ste uz nas. Onda ćemo i mi biti jači, vjerniji.

Eto ovih dana ste vidjeli oko sebe Križare i Križarice. Oni odlučise, da će život njihov biti Božji, Vaš i narodni. Eno jutros su primili Boga u pričesti. I sutra će. I mnogi drugi dan. Oni ne će da znaju za drugu radost osim radosti u Bogu. Oni hoće, da budu ponos i radost Euharistijskoga Spasitelja, ponos i radost Vaša, ponos i radost naroda. Evo, pogledajte naše oči — Isusove su to oči! Naše uši, naša usta — Isusovi su. Naša krv, naše srce i sva duša — Isusovi su! Dajte nam djecu svoju!

Naš je korak stalan, naš put jasan. Mi znamo, kamo idemo. Cilj nam je Bog! Zato živimo u Njemu i On u

javni radnika, koji su sebi stavili za zadaću u prvom redu zbližavanje sa Jugoslavijom i sa njezinom masonerijom i održanje trajnoga prijateljstva među njima. Osnutak te lože pozdravio je urednik „Neimara“ Veliki Besjednik Velike Lože „Jugoslavija“ g. Jovo Aleksijević sa „Bilo to u dobru čas“ („Neimar“ g. 1923. br. 15. str. 341.). U toj loži bili su i neki naši javni radnici, koji se eto sada tako žarko zalažu za fašizam.

Naša škola

I.

Veoma važni uzgojni faktor jest bez sumnje škola i baš za to smatramo potrebitim, da rečemo koju o školi prilikom otvora iste.

Promatrajući današnju školu čovjek nužno dolazi do zaključka, da današnja škola ne vrši svoj glavni zadatak, naime ona ne uzgaja. I sami roditelji ne shvaćaju svrhu škole. Oni šalju svoje dijete u školu, da dobije kruh, da postane danas sutra činovnik, advokat, svećenik, liječnik i t. d., a veoma malo se i ništa ne brinu za uzgoj svoje djece. Ne vode računa, što se događa s njihovom djecom u školi; ne pitaju, što djeca čitaju, koje knjige im se pružaju, kakav vjerski i moralni uzgoj primaju. I ono dijete, koje je ušlo u školu čisto na duši, izlazi iz nje više puta pokvareno, bez vjere u Boga, bez poštovanja napram roditeljima, bez plemenitosti srca. U školi je obogatilo svoj razum, steklo je neko znanje, ali

niama. Zato je naša snaga velika. Zato nema zapreke, koja bi nas mogla zaustaviti; nema sile, koja bi nas mogla uplašiti! Pa neka su oko nas ponori, neka se trese zemlja; neka je oblačno nebo; pa neka pucaju gromovi! Mi idemo odlučno i snažno, svijesni svoje snage i konačne pobjede! Očevi, majke! Katolički očevi, katoličke majke, pružite nam ruke — nama, djeci svojoj! Znam, da to hoćete. Blagoslovljeni da ste!

Donosim Vam pozdrave iz našega Zagreba, iz svih naših redova.

Podimo! Bog je pred nama! Križari i Križarice uz svoje roditelje donijeće nam nove, sretne — katoličke dane. Pozdravljam Vas onim našim krasnim i značajnim pozdravom: Bog živi!

je to skupo platilo, uz veliku cijenu — propašću svoje duše. Zar zbilja škola nije kadra, da dade bar većinu inteligentata s moralno vjerskim vaspitanjem? Koji je tomu uzrok?

Krivo bismo činili, kada bismo svu krivnju bacili na školu. Ima i drugih faktora. Roditelji su u prvom redu pozvani na moralno vjerski uzgoj djece. No ipak nosi veliku krivnju današnja škola, koja se svemu obraća, a najmanje duši i srcu učenika, pače, ako se i obraća, obraća se više puta s krivim idejama slobode, koje ideje skuće mladića, mjesto da ga oslobode.

Škola mora da bude uzgojna, t. j. treba da teži za tim, da od onoga djeteta i mladića učini čovjeka. A kakvoga? Po svemu se čini, da je baš u ovom najveća konfuzija. Ne znaju, kakvoga čovjeka, ili bolje svakakvoga, samo ne kršćanina. I u tomu je sva tragika današnje škole. Ona hoće, da bude slobodna, i zato ne će da dade đaku nikakav vjerski uzgoj, jer da taj vjerski uzgoj stvara ljude skućene, zagrižene, intolerantne. Sve, što nekako miriši po vjeri, to se hoće malo pomalo da odaleči iz škole i svede na nužni minimum. I sve to u znaku slobode. A ipak stoji činjenica, dokazana kroz vijekove, da sav uzgoj u školi ne će vrijediti ništa kao ni svi govori o nacionalnom osjećaju, socijalnom vaspitanju, poštenju i moralu, ako se sve to ne bude temeljilo na kršćanskom, odnosno katoličkom temelju. Drugim riječima cijeli naučni sistem morao bi biti prožet kršćanskim duhom, svi predmeti morali bi biti u skladu s vjerskim načelima, jer inače uzgajaju se nekarakteri, polovičari, ljudi bez kičme, kojih danas u životu nalazimo skoro na svakom mjestu.

Mnogi se tuže na današnju mladež. Da li s pravom? Gdje je uzrok? Ta plod ne pada daleko od stabla. Traži se uzrok svuda i svagdje, ali ne ondje, gdje bi ga se moralo, a to je u sistemu, koji je pogriješan u svojoj biti. Sistem cijele nastave treba postaviti na druge temelje, ako hoćemo da uzgojimo našu mladost.

No i sistem može da bude izvrstan, uzoran, ali ipak rezultati nikakvi, i to stoga, jer sam naučni sistem ovisi mnogo o onima, koji ga provadaju u praksu. Profesori i učitelji kao osobe mnogo djeluju na uzgoj đaka. O njima mnogo ovisi. Zato bi trebalo

mного više paziti, kakvi su uzgojitelji, kakvo je njihovo vjersko osvjedočenje i moralno ponašanje. Nije dosta da netko ima učiteljsku maturalnu svjedodžbu ili diplomski ispit, jer sa svim diplomskim ispitom može da ima pokvareno srce i dušu, a njegova pokvarenost će bez sumnje ostaviti tragove na srcima i dušama njegovih učenika. Na ovom polju rat je na osobiti način učinio svoju. Baš poslije rata na osobiti način vidimo, da su došli na razna mjesta neki ljudi, kojima ne bi smjelo biti mjesta među uzgojiteljima. Ljudi s javnim i opće poznatim nemoralnim ponašanjem, koji se ne žacaju nikakvoga sredstva, da se materijalno pomognu i okoriste; kojima je sve prije, nego uzgoj mladića. To sve učenici vide i paze. Koje onda čudo, da i đaci idu putem svojih učitelja? Koje čudo, da učenici onda ni najmanje ne imponira njihov učitelj, ne zato, jer je neznanica, već zato, jer u njemu ne vide karakterna čovjeka. Stoga svaki uzgajatelj morao bi paziti, da u školi i izvan nje bude živim primjerom svojim učenicima u vršenju vjerskih dužnosti, u moralnom ponašanju uopće i u vršenju zvaničnih dužnosti. Treba da u njemu naša školska omladina vidi karakternoga čovjeka. Tek onda, kada budemo imali ovakve uzgojitelje, imaćemo i odličnu mladost i moći ćemo na nju ponosom pokazati. Stoga na osobiti način stavljamo na srce uzgojiteljima naše mladosti, da budu svjesni svog uzvišenog poziva i da imaju na pameti, da će Bogu teško odgovarati za svaku sablazan, koju budu dali dušama, njima povjerenim. „Jao ti ga se onomu, po kojemu sablazan dođe!“ — rekao je božanski Spasitelj.

„Jedna od najokrutnijih ljudskih tragedija“

Lunačarski kaže, da „se ne boji pretjerati“, kad nas uvjerava, da je broj zapuštene ruske mladeži porastao do 9 milijuna. Uopće je problem stradanja ruske mladeži tako strašan, da se može postaviti uz bok najsilnijim socijalnim krizama u istoriji čovječanstva. Od obala Dnjestra do Turkestana, od Neve do Krima, s Urala do Kavkaza skiću se milijuni mladeži, idući iz jednoga kraja

u drugi, iz grada u grad; ljeti prema sjeveru, zimi prema Crnom Moru.

A kakva je to mladež? To su gladni bijednici, u prnje obučeni, duboko upalih očiju, živi kosturi. U Moskvi ima takvih nevoljnika kojih 200.000. Udružuju se u čete, kao divlje zvijeri, i gledaju, kako će koga napasti. Ti jadnici nemaju krova, pod kojim bi mogli slatko zaspati. Spavaju gdje bilo, a za spavaonice im katkada posluže i veliki kotlovi, gdje radnici preko dana vare asfalt. A kakva li se na tim mjestima zla ne prave? Dosta nam je spomenuti, da su to rasadišta sutrašnjih najvećih razbojnika.

Postoje doduše i danas neka zakloništa za zapuštenu mladež. No kakva su to zakloništa? Hladni, smradni stanovi, bez sunca, bez vode, bez nužnika, gdje ne bi ni psi stanovali, a kamoli ljudska stvorenja! Hrana je pak tako slaba, mršava, da to mladom organizmu nikako ne može dostajati. Posuda dakako nema, ruke zamjenjuju viljušku, pije se iz jedne jedine posude. Iz ovoga je svakome jasno, da je u takvoj sredini nemoguće govoriti o uzgoju. Ta jedna stvorenja ne veže nikakav zakon. Dječaci puše, piju alkohol i t. d., a djevojčice već i od 8 godina gube nevinost, podavajući se pred samim nadzirateljima svakoj rugobi. Dva dječaka iz nekoga zakloništa u Moskvi čvako opisuju svoj položaj: „Mi smo zapušteni kao psići, koji dođu na svijet slijepi. Ovdje se učimo krasti. Recite svima, da se svaki onaj, koji dođe ovamo, pokvari za čitav život.“

A u čemu je uzrok tim silnim bičevima? Ima ih više. No ako bolje promotrimo stvar, doći ćemo do onoga glavnog razloga — do oskvrnuća domaćeg ognjišta. U Rusiji je pogazena svetost ženidbe. Žena je samo predmet uživanja, a djeca snose teške posljedice očevih grijeha. Ostavljaju očinsku kuću i odu u svijet kao psi. Rastava braka je sasvim obična stvar. U malo se vremena riješi svoje žene. Imade slučajeva, gdje se netko rastavio do 60 puta, a ima i tih, koji su se u 24 sata rastavili 3 puta. Po nekim je gradovima poligamija veoma raširena. Imade obitelji, gdje žena, muž i djeca imaju tri različita prezimena.

Ova nam nemoralnost možda najbolje rješava pitanje jadnoga stanja u Rusiji. Rusija je u zabludi svojih sinova — kako kaže Slössinger — zabilježila u istoriji čovječanstva jednu od najokrutnijih tragedija.

Iz katoličkoga Šibenika

NOVI PŘEPOZIT I DEKAN STOLNOGA KAPTOLA. Sv. Otac Papa Pio XI. imenovao je dekana stolnoga kaptola u Šibeniku preč. kanonika don Ivana Ivanovića prepozitom, a Msgra preč. kanonika don Grgu Tambaća dekanom stolnoga kaptola u Šibeniku Srdačno im čestitamo na ovom visokom i zasluženom promaknuću!

ŠESNAESTA NEDJELJA PO DUHOVIMA. U nedjelju 13. t. m. je XVI. nedjelja po Duhovima. Patnje sv. Pavla mogle su vrlo lako smutiti mlade kršćanske općine. Zar Bog toliku revnost i poštivnost plaća samo okovima i šibama? Stoga sv. Pavao u današnjoj poslanici želi, da krepost Duha Svetoga napuni Efesce te uzmognu dublje motriti i u svakoj nezgodi i poniženju gledati sredstvo svoga spasenja. A u današnjem evanđelju dovodi nam sv. Crkva pred oči Isusa, primjer kršćanske muževnosti i neustrašivosti. Zar ćemo odustati od dobrih djela samo radi ljudskih obzira?

BLAGDAN GOSPE OD MILOSTI U CRKVI SV. LOVRE. Jer je ovo Gospina Godina, ove se godine slavi većom svečanošću. 10., 11. i 12. t. m. uvečer u 7 sati drži propovijedi vlč. O. Stjepan Rađe, gvardijan na Rabu. Na sami blagdan 13. t. m. u 5 sati pjevanje lekcija. U 5.30 s. tiha Misa i dijeljenje sv. pričesti; u 6 s. pjeva Misu zbor Djev. Društva Srca Isusova; od 6 s. do 9. s. slijede tihe Mise. U 9 s. pjeva Misu zbor Djev. Društva Srca Isusova. U 10.30 s. zadnja tiha Misa. Poslije podne u 5. s. govor u čast Majke od Milosti. Zatim litanije, blagoslov sa Presvetim i ljubljene relikvija.

PROSLAVA BLAGDANA MALE GOSPE. Kao svake godine, tako se i ove osobito svečano proslavio blagdan Male Gospe u varoškoj župskoj crkvi. U predvečerje blagdana po starom običaju bio je pred crkvom vebelni vatromet uz koncertiranje „Šibenske Glazbe“, koji je brojno građanstvo pratilo s osobnim interesom i zadovoljstvom. Svečanu Misu je otpjevao preuzv. biskup uz veliku asistenciju. Popodne je obišla gradom vrlo lijepa procesija sa slikom Bl. Djevice, kojoj je sudjelovao i preuzv. biskup te mnoštvo pobožnoga svijeta. Drago nam je bilo vidjeti onako lijep broj muškaraca.

DOŽIVOTNI KONVENTUALSKI DEFINITORI. Generalno poglavarstvo franjevača konventualaca uvažilo je prijedlog jugoslavenskoga provincijala, poduprt od ovogodišnjega provincijalnoga kapitula u Ftuju, te je imenovalo doživotnim definatorima (vijećnicima) jugoslavenske konventualske provincije: O. Bernarda Kulića, našega Šibenčanina, bivšega lektora, gvardijana i samostanskog ekonoma, sada apostolskog penitencijera u sv. Kući Majke Božje u Loretu; O. Augustina Negovetića iz Cresa, bivšega lektora, gvardijana (zadnjega u Cresu) i samostanskog ekonoma te vanrednog apostolskog penitencijera kod sv. Petra u Rimu svete godine 1925.; O. Andela Definisa iz Sativana na Braču, bivšega gvardijana, samostan-

skog ekonoma i vrlo aktivnog ispovjednika, koji već toliko godina razvija blagoslovljenu djelatnost u našem Šibeniku. Kod franjevača konventualaca takvo se odlikovanje udjeljuje samo zrelijim i zaslužnijim muževima, a vrijedi kao prva čast iza provincijalove. Doživotni definatori kod njih su ono, što su kod svjetovnoga svećenstva kanonici, a njihov zbor (definitorij) ono, što biskupu kaptol ili konsistorij. Stoga se imenovanim doživotnim definatorijima od srca radujemo!

DUHOVNIK SJEMENIŠTA. Isusovac mp. o. Petar Perica oporavio se od svoje teške bolesti te će s novom školskom godinom opet preuzeti dužnost duhovnika u biskupskom sjemeništu. Ta vijest će obradovati njegove drage sjemeništarce, koji ga toliko vole, i sve one, koji su imali prilike, da se povjere njegovom duhovnom vodstvu, kao što je i nas obradovao. Dobro nam došao!

IMENOVANJA. Na prijedlog mp. o. provincijala franjevačke provincije presv. Otkupitelja preuzv. biskup imenovao je: O. Vicu Rosandića župskim vikarom Promine, O. Josipa Borkovića župskim vikarom Kljaka, O. Božidara Jelinčića župskim vikarom Lečevice, O. Rafaela Renca župskim vikarom Dubravica, O. Antu Pavlova župskim pomoćnikom Promine, O. Pavla Boljata privremenim dušobrižnikom Ogorja. Na prijedlog mp. o. provincijala trečoredaca preuzv. biskup imenovao je O. Anđelka Buratovića izloženim kapelanom Zagljava, a ostaje i unaprijed dušobrižnikom Žmana.

SAT KLANJANJA. U četvrtak 17. t. m. običajni tjedni sat klanjanja u stolnoj bazilici sv. Jakova počeo u 6¹/₂ sati uvečer.

ZADUŠNICE. Podružnica Jugoslavenske Matice u Šibeniku priređuje u petak, 11. t. m. u 7 sati ujutro u crkvi Gospe Vangrada zadušnice za narodne žrtve preko granice, pa moli, da se tim zadušnicama prisustvuje u što većem broju.

Naši dopisi

VODICE, 8. rujna 1931.

Prva sv. Pričest.

Župska crkva sv. Križa doživjela je danas rijetku svečanost. Veliki broj, sto i trinaest, nevinih, nakon sv. ispovijedi očišćenih duša, primilo je po prvi put svoga Krista. Očinska riječ vlč. župskog upravitelja don Petra Vlasevića tumačila je veličinu toga dana. Iz dječjih očiju odsijevala je radost i sreća. Euharistijski Isus unišao je u njihova srca. Njihova srca postala su prijestolje Velikoga Boga. Radosni se razidoše, da se poslije podne opet sastanu te po starom običaju u redu obilaze mjestom glasno hvaleći Euharistijskoga Boga. Poslije svečanoga blagoslova održano je prigodno skiptično predavanje o čestoj sv. Pričesti u dvorani mjesnog Križarskog Bratstva, kojemu su prisustvovali svi prvopričesnici i prvopričesnice. U školi im je bila priredena mala zakuska.

„KATOLIK“ izlazi svakog tjedna. — Godišnja pretplata din 30. — Za inozemstvo dvostruko — Oglasi po naročitoj tarifi. — Vlasnik i odgovorni urednik: sveć. JOSO FELICLNOVIĆ, Šibenik, ulica sv. Martina. — Adresa uredništva i uprave: Šibenik, pošt. pretinac 17. — Stampa: Pučka Tiskara, braća Matačić pk. Petra, predstavnik Vjek. Matačić